

L'AUTONOMISTA

DIARI FEDERALISTA REPUBLICÀ I D'AVISOS I NOTÍCIES - ES PUBLICA A LA TARD

GIRONA, DIVENDRES, 20 DE NOVEMBRE DEL 1936

NUMERO 10.017

FRANQUEIG CONCERTAT

El feixisme davant del món

L'actual guerra entre el feixisme i el liberalisme, a Espanya, ha servit per a demostrar una vegada més la audàcia i audàcia de les dictadures reaccionàries envers els països democràtics d'Europa.

De res no han servit els pactes ni els lleis internacionals. Alemanya, Itàlia i Portugal, no s'han estat d'intervenir amb tota mena d'ajut als feixistes, malgrat l'acord de no intervenció.

No es podrà dir que es tracti d'un cas sense importància, quan tothom té en apreciar l'abast internacional d'aquesta lluita, i quan per altra part, hom reconeix que sense aquest cas la guerra ja fora acabada dies abans i no hauria estat tanta l'efusió de guerra.

El feixisme va fent la seva via sense que ningú el destorbi en el terreny internacional. La Societat de les Nacions ha perdut el poc prestigi que tenia — si és que n'havia tingut — i ja no és solament un organisme inútil, sinó que ha arribat a ésser l'objecte de burles i d'escarni pels diaristes europeus i pels de tot el món.

Almenys amb la qüestió d'Espanya tenen ocasió de riure, perquè és el poble qui s'oposa a llurs criminals desigs. Es el poble espanyol, que no s'acovardeix davant la descarada inhumana, qui mostra als representants de la Societat de les Nacions el veritable camí. No és fugint com cal respondre als provocadors, sinó donant la cara, envestint. Per això no hem reflexionat als que no s'havien oblidat encara amb ningú que resistís llurs amenaces. Indubtablement, de les ensenyances de la guerra el poble contra el feixisme serà el més de la fama dels valents provocadors.

quin hauria estat el resultat de la qüestió de la Societat de les Nacions si en lloc de recular davant d'Almanys quan l'ocupació de la República i la implantació del servei militar obligatori, hagués respost en forma adequada? Senzillament: que avui no hauria trepitjat la clàusula del tractat de Versalles relativa al règim de navegació fluvial.

I si quan Itàlia es proposà l'atac a Etiòpia, en prendre el pols a la Societat de les Nacions amb aquells tanques inicials, hagués vist que l'organisme ginebrí no estava disposat a intervenir, no hauria arribat a cometre aquella monstruositat que omple d'orror la institució i tots els Estats no hi varen intervenir.

El perill d'una guerra! Heus ací el que ha servit fins ara per explicar la qüestió d'aquell organisme que fou creat per evitar-la la guerra.

La idea d'evitar la guerra no es basava pas — en la ment dels homes que la varen concebre — en la creació de comitès i subcomitès, comissions i subcomissions, que no fessin més que perdre el temps, sinó en l'estudi decidit de les causes fonamentals i després de fallar en justícia, procedir en conseqüència. Només així podia sostenir-se amb dignitat la Societat de les Nacions. Altra cosa és una vergonyosa comèdia, pròpia d'una societat de farsants.

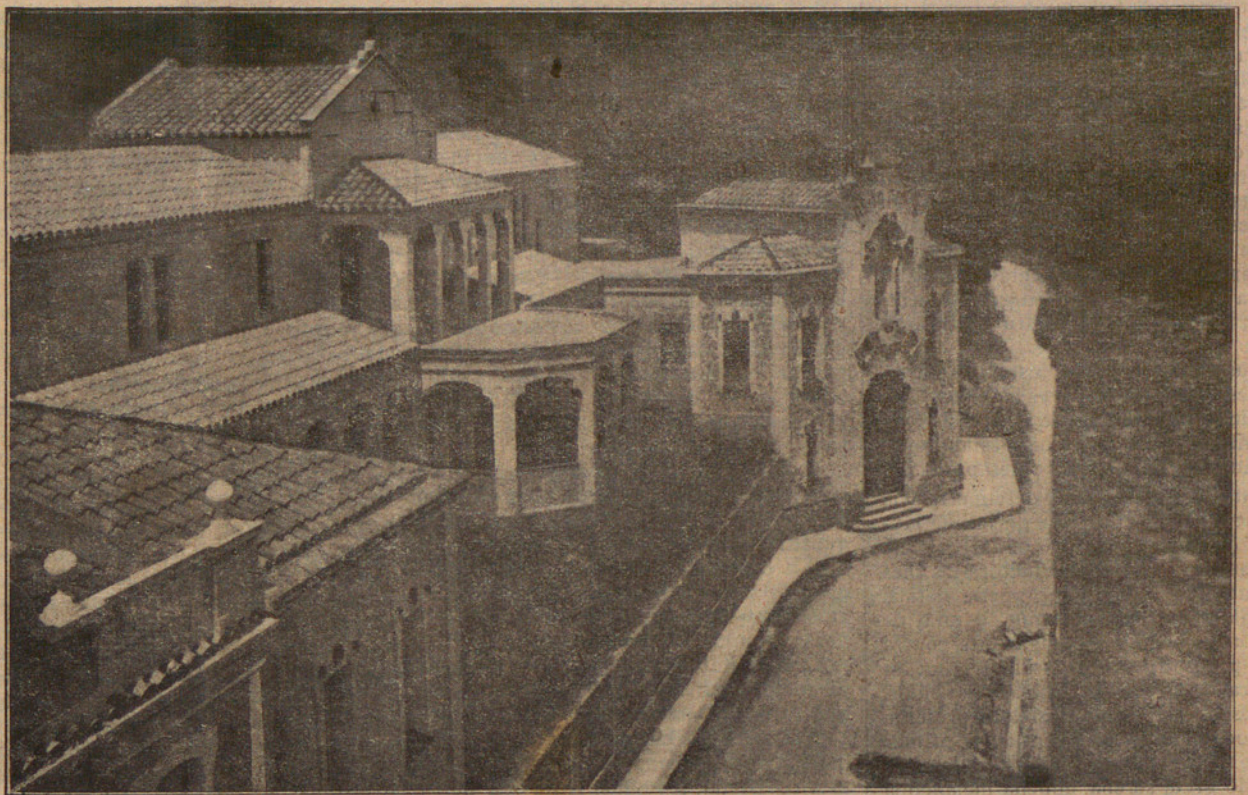
França i Anglaterra, que són les orientadores de l'organisme de Ginebra sembla que s'hauran arribat a donar compte de la necessitat de canviar d'actitud en el que es refereix a la qüestió de la intervenció en la guerra espanyola. No serà, però, per esperit vertaderament pacifista, ni per fidelitat a la jurisprudència internacional, sinó davant els resultats negatius de l'ajut dels Estats feixistes als reaccionaris espanyols i del malestar que llur incomprensible actitud els ha congriat a casa seva. Els obrers, tant els francesos, com els anglesos, com els russos i fins els italians, estan amb els antifeixistes espanyols.

França i Anglaterra estan embolicades amb la xarxa dels convencionalismes diplomàtics i per més que volen passar per nacions democràtiques, no poden amagar que damunt d'elles pesen les influències capitalistes com un llast que les obliga a volar arran de terra.

No obstant, llur propi interès els ha d'aconsejar intervenir, almenys reconeixent el Govern legítim d'Espanya com a membre de la Societat de les Nacions. No poden fer menys si volen atenuar el desastre que els ve al damunt.

No som amics d'una guerra Europea, com no ho som de cap guerra. Però les lliçons de la història viscuda aquests darrers temps ens han ensenyat que aquesta guerra que tant diuen tómer, particularment França i Anglaterra, no es declararà mai a causa de respondre dignament a les provocacions dels Estats feixistes, sinó al contrari. Recular és donar agalles als valents d'ofici.

A nosaltres, el llenguatge provocatiu de Mussolini i de Hitler i el reconeixement del Govern facciós de Burgos ens fa recordar aquella anècdota del tranvia en què un pinxo vol fer aixecar un ciutadà de cara pacífica, però que sap respondre com cal sense cedir el seu lloc, posant paníc a l'esperit i a la cara del desvergonyat que desarmat davant tanta encesa, renuncià als seus propòsits, acovardit i ridícul.

La Casa de Vells d'Agullana

Sense cerimònia oficial, com escau a les circumstàncies que travessem, el Comissari Delegat de la Generalitat, Sr. Jordi i Frigola, inaugurarà dies enrera la Casa de Vells d'Agullana. Aquest casal fou cedit per a fins d'assistència social, l'any 1932, quan estava a mig fer, per la seva propietària Sra. Maria Teresa de Pallegà. El Sr. Irla, aleshores Comissari, disposà que l'edifici fos acabat, amb les ampliacions necessàries, per a destinar-lo a Casa de Vells. L'any 1933 es realitzaren les obres, sota la direcció de l'arquitecte de la Comissaria, Sr. Blanch. L'edifici reuneix immillorables condicions per a l'objecte a què ha estat destinat. El lloc és sa i té una vista esplèndida. Les habitacions són espaioses i ben ventilades, amb calefacció central. A més hi ha galeries interiors i exteriors, terrasses, jardins, un parc per a esbarjo i un pavelló molt assolellat. Actualment hi ha albergades unes setanta asilades procedents de la Casa d'Assistència i Ensenyament. La Casa de Vells d'Agullana funciona sota l'encertada direcció de la senyoreta Maria Riera i Auguet, Infermera titular de la Generalitat de Catalunya.

Parlament dels escriptors francesos a Ràdio Barcelona retransmés a França per Ràdio Toulouse

A les dotze del migdia els nostres amics escriptors han adreçat la paraula a llurs compatriotes.

Parlament de Tristan Tzara:
Tant aviat passades les fronteres de la rica Catalunya, un país immens s'estén davant nosaltres, un país sec i muntanyenc, els magnífics colors del qual, aïllats, dissimulen mal la pobresa d'aquesta terra. Des de molts segles, els rics exploten els habitants d'aquestes regions. No és això la vergonya del nostre món modern capitalista, que més pobre és un país, més es fa sentir la rapacitat dels rics explotant els pagesos? Per comprendre doncs, el drama espanyol, és en aquests pobles pobres que cal anar i allà buscar l'explicació.
A aquesta guerra imposada a les poblacions pacífiques pels taurons dels feixistes internacionals per salvaguardar llurs privilegis, no és d'estranyar que el poble tot unit, com un sol home, s'ha aixecat amb les armes a la mà.
Aquest poble sap que al final d'aquesta lluita que serà victoriosa, perquè ell vol que ho sigui, un món nou s'obrirà davant d'ell, un món on hi haurà més justícia i en el qual no serà permès que l'home sigui explotat per l'home.
Formem una caravana composta a més dels tècnics, d'una comissió que inaugurarà en el front d'Osca, el camió de propaganda ofert per l'Associació Internacional dels escriptors antifeixistes, als escriptors catalans. Aquest camió en el qual hi ha una impremta, un aparell de cinema i un altaveu ha de servir de prototipus per tot un sistema de propaganda que la Generalitat de Catalunya es proposa d'establir al front i a la rereguarda immediata. Formem aquesta comissió: Miravittles, re-

present de la Generalitat, Urales, un dels venerables caps de la C. N. T., Cusó de la U. G. T., Ehrebourg, i jo mateix representants dels escriptors.

A Barbastré, ciutat-guarnició, som acollits joiosament pel batalló Vorochilov. Imprimim un full per a ells i organitzem dues sessions de cinema. El film que projectem és Tchapaiev. El coronel Villalba diu algunes paraules dedicades a la U. R. S. S., paraules de cap, que la gentada aplaudeix amb un entusiasme indescriptible. A Serinyà, en presència del cap superior del front d'Aragó, el comandant Reyes i del coronel Guarnier, té lloc una altra representació. Visitem també, dos pobles de 800 habitants i els fem el diari local. Al front, a les primeres línies ens donem compte de l'admirable estat dels milicians. Aquí els rebels tiren amb bales dum-dum, me n'ensenyen algunes recollides en els camps, em fan remarcar el soroll que fan aquestes bales, puix que ara tiren els rebels. Els parapets i els abrics estan a 500 metres solament de les línies rebels. Sentim les veus dels falangistes: insults, estúpids, sense cap sentit. Els nostres contesten, però la dignitat de llur actitud i llur esperit en les rèpliques proven la maduresa de consciència d'aquests lluitadors de la llibertat.

Una disciplina lliurament consentida, però rigurosa, és norma en les línies del front. Els delegats polítics, treballen en col·laboració perfecta amb els caps militars, i constitueixen un personal de gran valor. Els milicians els estimen, i llur influència es fa sentir de manera plenament satisfactòria. "Unir per a vèncer" és el mot d'ordre que sentim sovint. En la mesura del possible, tot està posat en obra per a fer agradable la vida dels milicians. So-

lament manquen municions i material de guerra. Osca que està a 1.500 metres de les primeres línies, podria caure fàcilment, puix que la resistència dels rebels minva cada dia. He tingut ocasió de veure un fugitiu del "terç" que lluita actualment en els rengles governamentals. El terror imposat pels variats un gran nombre de soldats de seguir la venda de llur consciència i de llur raó que els impulsaria a venir a lluitar amb l'exèrcit del poble. Ells que han sortit del poble saben que aquesta guerra està imposada per les forces capitalistes per interrompre l'evolució normal de tot un poble que lluita per un esdevenidor millor; que aquesta guerra està imposada per les forces negres i que en fi de comptes no profitaria sinó als instints d'un capitalisme sense escrúpols.

Veient aquesta joventut conscient de la seva força clara no hi ha cap dubte que la victòria està de llur costat, com el dret i la justícia.

Aquest poble admirablement necessita més que simpatia, vol una ajuda eficaç, una ajuda immediata que permeti posar fi a la rebelió d'una minoria.

Prou criatures assassines pels feixistes!

Prou víctimes innocents!

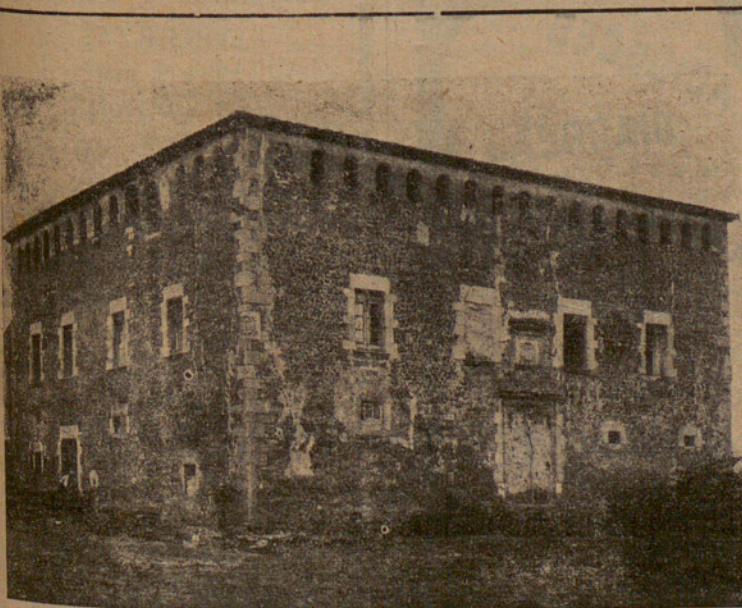
A aquest poble magnífic que lluita per totes les llibertats de tots els països, deixen-li el dret de comprar el que necessita per a posar un terme a un dels més terribles episodis de la història moderna.

Prou d'aquesta vergonya que sentim de viure en aquests moments monstruosos en els quals l'home ha oblidat que és un home, en els quals l'home es dona compte de la necessitat que hi ha d'establir un ordre nou, un món on la justícia i la llibertat, no seran paraules vanes.

Parlament de Georges Duthuit — "attaché" al Museu del Louvre — sobre la Conservació del Tresor artístic:

Els fets referents a la destrucció de les esglésies, han estat a la premsa estrangera, descaradament exagerats o falsejats.

El poble espanyol, format en les se-

LA JUERIA (S. Gregori)

Grandios i amb detalls arquitectònics ben remarcables, l'edifici de La Jueria està situat prop de la carretera de Girona a Les Planes i del camp d'aviació, inaugurat el 1932 pel nostre aviador Josep Canudes.

Una pintoresca carta de l'ex-parròquia de Breda

ves arrels ancestrals, a l'abominable escola monàrquica i catòlica, de la tortura i de la pira, va satisfer, els primers dies de la sublevació, la seva passió anti-clerical, incendiant, no els monuments consagrats al culte, com s'ha dit, però solament el mobiliari decoratiu que contenien.

El segon dia de la insurrecció, emissaris, enviats pel servei de defensa del patrimoni artístic recorregueren els pobles. Parlaren a la població aconsellant la conservació dels objectes presentant un valor artístic. Instantàniament un corrent d'opinió es formà entre els militans. 100.000 peces, aproximadament, foren així portades a la Generalitat. La proporció del tresor desaparegut és solament de 5%. Dues peces, sense cap interès particular, però catalogades, han estat perdudes, però d'altra banda s'han fet molts descobriments. En conjunt s'ha fet un guany en riquesa arqueològica. Les sèries que s'han format aniran a augmentar el tresor del museu d'art català de Catalunya i enriquir el museu gòtic recentment constituït al monestir de Pedralbes.

Museus locals seran instal·lats en els pobles, quantitats d'obres en via de desaparició, per negligència del clergat, pel negoci i pel frau han estat doncs salvades de la inevitable desaparició.

Entre el que ha estat descobert, hem de mencionar: el retaule de Jaume Huguet (segle XV) mestre de la gèrnació que seguí, i un dels traductors els més autèntics del sentiment poètic català. Els plafons d'aquest retaule, ignorat de tothom, havien estat enganxats contra una paret de la catedral, la pintura contra la pedra, per tapar els buids. Aquesta sèrie de composicions presenta un document en tots sentits de primer ordre: hom hi veu aquella dolça expressió greu, serena, aquella melancolia aquella tendresa que encara avui es revela en el rostre dels militans, quan desfilen amb el fusell, en mig del perfum de mort de les flors de la Rambla.

Les col·leccions privades han estat respectades sempre que el propietari no ha fugit, deixant-les en perill en una casa buida. El sindicat d'artistes, pintors i escultors (afiliats a la U. G. T. i C. N. T.) han fet grans serveis, telefonant cada vegada que els delegats descobrien alguna obra, i facilitant la recuperació, al Comitè Central.

Els monuments no han pas sofert tampoc de la manera que ha estat relacionada. Els millors d'entre ells són gairebé o ben bé intactes en llur estructura. "Santa Pau del Camp", que està entre cinemes, un bar luxós, els maniquís dels sastres, no ha estat tocada més que en la teulada. "Santa Maria del Mar" està intacta; ni els finestrals no han estat tocats. "Santa Maria del Pi" no hauria estat tampoc alterada per l'incendi si la calor del foc de l'interior no hagués fet caure la rosassa que ornamentava la façana.

El règim anterior tenia un respecte molt relatiu pels fonaments de la cultura. Empentats pel petit comerç, esclafats pels edificis de l'alta indústria, engegats per l'electricitat publicitària, aquests camps de quietud, aquests llocs de tranquil·litat que representaven els conjunts de l'època gòtica, haurien estat finalment destruïts. "Santa Anna" església del segle XII, però restaurada a tal punt que la seva fesomia ja no destaca, està afogada, violentada de la manera pitjor, en plena plaça pública, entre dues branques de set pisos d'una monstruosa obesitat. La gran majoria de les esglésies de construcció moderna, amb un excés de profusió ornamental que les fa indignes de llur missió de servir de ressabament fraternal per la comunió dels homes, defecte propi a molts països.

Aquestes construccions agressives han portat fruits emmetzinats visibles en les cases de report, en els immobles de la gran indústria dels barris rics de la ciutat. Els pisos, els despatis d'aquestes cases, plens de decorats del pitjor gust, o que menyspreant les lleis de l'arquitectura semblen revolcar-se en les convulsions de l'agonia, han estat respectats per l'onada revolucionària. Ni un moble, ni cap objecte de valor no han estat tocats; unes pancartes o unes banderes als colors i ensenyas dels diferents partits indiquen el nou destí i el nou caràcter dels nous estadants d'aquests edificis.

Les obres d'art salvades de la tormenta, rebent totes les atencions que mereixen llur conservació. Hom es preocupa ara de donar a les obres que ara pertanyen a la col·lectivitat, la millor presentació i una gran difusió així com una brillantor i una importància que els representants del règim antic no coneixien ni preveïen.

DELS ESCRITS PUBLICATS A L'AUTONOMISTA EN SON RESPONSABLES LLURS AUTORS : : : : : . . .

El dia 27 de maig del corrent any a la vila de Breda va passar un fet que va motivar la més ferma protesta del poble.

El dia 28, el Comissari d'Ordre Públic senyor Oliva en una nota a la premsa publicada en L'AUTONOMISTA dona compte del succeït en la següent forma:

"Uns noiets de 10 a 12 anys estaven a l'església d'aquella població en caure la tarda, quan sentiren passos els quals espantaren als esmentats noiets, que corregueren a amagar-se dalt del campanar. El que entrava a l'església era el vicari el qual, creient-se que els noiets no havien guardat el respecte degut al lloc, tingué la pelegri-na ocurrencia de treure l'escala de cargol que unia l'església al campanar, deixant aïllats als nens. Aquests s'amagaren fins que començà a fosquejar. Llavors llençaren al carrer un paper escrit demanant auxili. Llegit el paper per uns individus que passaven prop de l'església donà motiu a la formació d'un motri grup que comentava amb hostilitat el procedir del referit vicari. Assabentada la guàrdia civil del fet en qüestió, procedí a desallotjar els voltants de l'església i treure del campanar als noiets, retornant-los a les seves llars. El jutge i l'alcalde de Breda intervingueren, detenint a l'Alcalde el vicari i al rector fins les onze de la nit en què foren posats en llibertat.

El Comissari ha afegit que aquest matí havia telefonat amb les autoritats de Breda, les quals li havien notificat que continuen les diligències judicials i que el veïnats està completament tranquil."

Posteriorment ha vingut a nosaltres una carta que l'ex-rector de Breda, per a disculpar-se, dirigeix al Doctor Cartanyà, allavors Bisbe de Girona, que fidelment copiem.

Diu així:

"Parroquia de Breda, 28-6-36.

Excmo. Sr. D. José Cartanyà

Obispo de Gerona.

A fin de evitar, sea erroneamente informado, pláceme manifestarle, por los dados de la presente, que ayer miércoles, el Sr. Vicario con algunos niños avanguardistas, entre seis y siete de la tarde, al entrar en la iglesia vió que en el cartel, en que están las disposiciones de S.S. el Papa felizmente reinante, sobre la decadencia en el vestir, había alguna palabra escandalosa, la que rasgó,

luego con dichos niños, pasó por delante del altar de Ntra. Sra. de Lourdes, vieron todos, que se habían meado, mientras andaban, y que debían ser más de uno, vió enseguida la puerta del campanario abierta, y que había alquien que hablaba, en el campanario, con la particularidad, que habían hecho mayores en dicho campanario; por lo que decidí enviarme recado, para que los viesse, y efectivamente, vi lo que habían hecho, por lo que decidimos, cerrar con llave dicha puerta, y dar conocimiento a las Autoridades avisada la Guardia Civil, contestó que era incumbencia del Sr. Alcalde, enviamos un chiquillo, para que le avisara, y después nos manifestó que no le había dado crédito, sabiendo ya quienes eran, mandé pasar recado a uno de los padres, para que lo vieran, y dejar los niños de referencia a su cuidado, tampoco vino, no viniendo, para entregármelos los tuve en la escalera del campanario, hasta que acabado el mes de mayo, los habria dejado libres, pero mientras el Sr. Vicario, estaba en el harmonium del coro para cantar las letanías, vino el Sr. Juez, reclamándolo, para que dejara libres los niños, lo que se practicó con la circunstancia, de que alguien para promover alborotos, habían dicho a los niños que tocasen las campanas como así lo hicieron, y el Sr. Vicario fué insultado, aunque fué valerosamente defendido; y acabada la función, por orden del Sr. Juez D. Antonio Freixa, nos dijo pasáramos los dos, en el salón de la Alcaldía, lo que hicimos acompañados de mucha y buena gente, y allí el Sr. Alcalde D. Juan Bagué después de cuatro palabras de disculpa por no haber venido, el Sr. Juez nos dijo, quedáramos detenidos, hasta las once y cuarto, y al subir dicho Sr., nos dijo que hasta nueva orden solo podíamos salir para la Iglesia o para visitar enfermos. ¿Que debe hacerse? Aprovecha esta ocasión para repetirse de V. E. su affmo Capellán que humildemente besa su A. P.

Pedro Prats, Pbro., Parroco

P. S. Acaban de decirnos que dos insolventes, han telefonado al Orden Público de Barcelona y Gerona diciendo que los sacerdotes de Breda con los facistas, habían promovido desorden y esperaban justicia; lo que por nuestra parte no hubo desorden alguno. Vale.

Pedro Prats, Pbro.

CONSULTORI MÈDIC-QUIRÚRGIC

DE

ELISEU JUBERT i JOAQUIM JUBERT

(malalties de les criatures, (malalties de la pell - cirurgia infantil). - cirurg.
medicina interna). - medicina dels ossos i articulacions. - fractures).

GABINET DE RAIGS X.
RAIGS X TRANSPORTABLES A DOMICILI.

Plaça de la República. 7 prals. - Telèfon, 205
GIRONA

Text del Decret de dissolució de les oficines jurídiques

Pel seu interès, a continuació donem el text del Decret de Justícia suprimint l'actuació de les Oficines Jurídiques que funcionen a les Audiències del territori de la Generalitat de Catalunya.

Diu així:

"Per Decret de 17 d'agost del 1936 i Ordre del 8 de setembre del mateix any, foren creades a Barcelona, Tarragona i Girona, unes Oficines Jurídiques encarregades de resoldre gratuïtament les consultes que els formulessin verbalment o per escrit les organitzacions obreres relatives a la interpretació i aplicació del nou Dret i també quedaren facultades per a procedir a la revisió de tots els processos penals de caràcter social, seguits al territori de Catalunya, per tal de reparar així les injustícies comeses. Així mateix se les autoritzava per a nomenar el personal auxiliar necessari entre els que prestessin servei a l'Administració de Justícia.

Portada a terme amb zel innegable, la segona de les missions que els foren encomanades i vigoritzada, per altra banda, l'actuació sindical com a conseqüència del natural endegament del moviment revolucionari, han d'es-

timar-se cessades les causes que aconsellaren la creació d'aquells organismes.

Per conseqüència, a proposta del conseller de Justícia i per acord unànim del Consell,

Decreto:

Article primer. — Són dissoltes les "Oficines Jurídiques" creades per Decret de 17 d'agost del 1936 i Ordre del 8 de setembre del mateix any, així com tots els organismes o delegacions que, depenent directament o indirectament de les mateixes actuïn al territori de la Generalitat de Catalunya.

Article segon. — El personal auxiliar al servei de les "Oficines Jurídiques" nomenat entre els que prestaven servei com a funcionaris de l'Administració de Justícia es reintegrarà immediatament als seus llocs d'origen.

Article tercer. — Aquest Decret començarà a tenir vigència a partir de la data de la seva publicació al "Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya".

Barcelona, 18 de novembre del 1936. — El Conseller de Justícia, Andreu Nin."

ESPORTIVES

FUTBOL

S. E. Jovent d'Ara - C. D. Anglès

Diümenge a Salt es jugarà aquest interessant partit que promet ésser molt interessant per tots conceptes.

L'equip del Jovent d'Ara s'alinearà així:

Rustullet, Pellicer, Vilagran - X, Torres, Caselles - Garcia, Fontané, Junquera, Serra i Xifra.

Es molt probable que el lloc de la X sigui cobert per Esparraguera que s'espera que diümenge ja haurà retornat amb permís del front.

El partit probablement es celebrarà al matí.

Diümenge a Vista Alegre

La Directiva del "Girona F. C." no reparant les despeses que li ocasiona i perquè els seus socis puguin passar una tarda de bon futbol, pel diümenge vinent, dia 22 de l'actual ha contractat el potent club de l'"Atlètic Catalunya" de Barcelona compost per jugadors de gran vàlua de diversos equips de Catalunya, per jugar amistosament contra el seu equip "B". Tots els jugadors que juguen amb l'Atlètic Catalunya són estudiants de l'escola d'aviació de Barcelona.

L'onze que presentaran a "Vista Alegre" serà el següent:

Ladore (Europa, Bayo (Barcelona), Alé (Gràcia), Gràcia (Terrassa), Cos (Espanyol), Rovira (Gràcia), Pinyeró (Europa), Alejo (Espanyol), Alarcón (Gràcia), Bestit (Girona), i Morales (Júpiter).

L'encontre començarà a tres quarts de tres en punt de la tarda i serà dirigit pel col·legiat Cardús.

L'equip que "Recreatiu Gironí" desplaçarà el proper diümenge a Llançà

Tal com indicàvem en la nostra edició d'ahir el proper diümenge Recreatiu Gironí es traslladarà al poble de Llançà per a jugar un encontre amistos contra l'onze d'aquella població, quina vàlua és ja coneguda per la nostra afició.

L'equip sembla que serà: Boadella, Bords, Furriol, Figuerola, Rabasseda, Bravo, Puig, Oriol, Calvet, Felip i Collgrós. Suptents: J. José i Frigola. Resten sense jugar Arbat i Viusà. Llopis no pot arregar-se-se ja que ha d'atendre als seus serveis professionals. També existeix una petita dificultat en alinear a Oriol, però sembla que serà salvada. Frigola un tant lesionat i el jove J. José han estat designats els suplents d'aquest equip.

Resum: Un encontre que se'ns presenta interessantíssim, i en el que esperem que "Recreatiu Gironí" sabrà fer un paper més que honorabilíssim.

Hom remarca als acompanyants que la sortida es farà de davant del G. E. i E. G. a les dotze del matí. Els preus assenyalats són els de 4'50 ptes. pels no socis i 2'25 ptes. pels socis del "Recreatiu Gironí". La tornada serà a l'entorn de les 8'45 de la vetlla.

T.

NOTÍCIES

Anit passada, cap a quarts de dotze, tingué lloc a Barcelona l'annunciada maniobra d'asagis de defensa aèria d'aquella ciutat. Tal com havien dit prèviament el diaris nocturns i la ràdio, sonaren les sirenes d'alarma, les autoritats feren tocar xiulets per tots els carrers, i les centrals tallaren el fluid elèctric i baixaren la pressió del gas d'enllumenat. Simultàniament, la població civil clogués les obertures que donen a l'exterior de les cases, apagà llums visibles de fora estant, tancà les glaus generals del gas i es refugià ordenadament als llocs indicats. El simulacre durà uns vint minuts.

Circularen furgons del Cos de bombers, els quals feren sonar la campana com a senyal previnguda, ensems que feien la seva aparició els cotxes lleugers dels controls antiaeris.

També funcionaren de la manera prevista els dispositius propiament militars, sobre els quals no hem d'entrar en detalls. L'única part de la qual s'adonaren els xafarders — que mai no falten, sense comptar els xafarders professionals que som els periodistes — fou el gran devassall de potents reflectors que creuaven el cel en totes direccions, deixant en absoluta foscor la terra.

Les autoritats es mostren satisfetes de llur assaig, i si alguna deficiència parcial hagués denotat l'experiment d'ahir a ia nit, serà corregida amb tota cura, ja que aquest fou també un objectiu de la prova realitzada.

Naturalment, tractant-se d'una prova, no hi hagué cap perjudici, i en canvi en tragueren benefici els venedors d'espelmes. Sempre fos així!

Es pot afirmar, doncs, que Barcelona i tot Catalunya estan cobertes per una perfecta xarxa de defensa i protecció antiaeris, que faria temerari qualsevol intent — per altra part improbable — de l'aviació fascista contra el nostre territori.

L'únic que cal per a obtenir el rendiment degut de les previsions establertes, és que tothom actuï amb tota disciplina les instruccions detallades que publicà el Departament de Defensa. Si ahir, tractant-se només d'una prova anunciada per endavant, podia mig explicar-se la inobservança de certes disposicions per part d'alguns cutadà engorronit, caldrà seguir-les al peu de la lletra, i castigar els infractors, en proves successives o en la desgraciada circumstància d'un veritable raid feixista.

No endebades aquestes instruccions són dictades — cal no oblidar-ho — pel Consell de la Generalitat de Catalunya, que representa tot el poble antifeixista i que tots hem d'obeir sense rèplica.

J. LLOBET

METGE

EX-AGREGAT DE L'HOSPITAL DE PARÍS

Gorja, Nas i Orelles

CONSULTA:
11 a 1 matí
i 4 a 6 tarda

LORENZANA, 30 pral.
TELEFON. 391

PELS QUE LLUITEN

Resultat de la recaptació Pro-Milícies que des de 5 setmanes ve efectuant-se entre els associats al Sindicat de l'Art Fabril (U.G.T.-C.N.T.) de Girona, ha estat l'adquisició per part d'una Comissió nomenada al efecte, d'una important quantitat de calçat de guerra, de cordons i de mitjons de llana, apropiats per a l'ús de les Milícies en el Front de combat.

D'aquestes partides adquirides, se n'han tramés ja 102 parells de sabates, 216 parells de mitjons i 108 parells de cordons als milicians de Roses, Cadaqués, Port de la Selva, Selva de Mar i Llansà; properament seguiran noves entregues als demés milicians destacats en altres indrets de la nostra Costa; també properament es farà un envió de les esmentades peces directament als companys Gironins que lluiten als fronts d'Aragó i de Madrid, contra el feixisme i les seves ordes fatxendes i desprietades. Per la Comissió: Dàrius Puig.

ACIDECES DIARREAS ARDORES

Sintomas de su padecimiento de

estómago e intestinos

que verá desaparecer tomando después de las comidas

SALUTIOL

VENTA EN FARMACIAS

PER TELÈFON

MADRID

IMPRESSIO

Madrid.— Després de la nit dan-tesca que l'enemic ha proporcionat al pacífic veïnat amb el seu bombardeig les nostres forces han començat una duríssima ofensiva contra el nucli de rebels que havia aconseguit infiltrar-se en una petita part del sector nord de Madrid.

Iniciada la jornada, que ha estat magnífica per a les nostres forces, hem aconseguit foragitar els facciosos de certs edificis que ocupaven. En acabar l'operació i per a evitar possibles sorpreses nocturnes, els nostres lluitadors d'una part de la línia de combat han tornat a llurs trinxeres per a coronar l'operació tan felicitosa començada avui.

L'aviació facciosa, que tanta tranquil·litat demostra quan es troba sola en l'espai, s'ha passat el dia fugint de la persecució dels nostres aviadors.

No per això han deixat de llançar llur carregament a les zones urbanes, i entre tant, l'ingenu, soferit i valent veïnat ha seguit amb atenció als carers i a les placés la lluita aèria.

Hi ha hagut moments en què la força pública ha hagut de comminar seriosament els tafaners, obligant-los a entrar als refugis, al evitar accidents inútils.

El Cos Diplomàtic s'ha reunit i ha expressat la seva condemna davant el quadre que cada dia ofereix Madrid davant els representants dels països estrangers.

D'aquesta nota es dedueix la veritat d'aquesta literatura diplomàtica que fins ara més aviat havia perjudicat que no pas afavorir la causa de la humanitat, cada vegada que la humanitat ha estat en perill.

La salvació, però, hem de treure-la de nosaltres mateixos i dels germans dels altres pobles d'Espanya.

Que se n'adonin Catalunya, Lleiant, Múrcia i Cádiz, tots els pobles lliures de la guerra feixista, que se n'adonin que Madrid es defensa, però que Madrid està en perill i que així es ventila la llibertat de tots, i per això han d'acudir amb llur màxim esforç en ajut de la capital de la herocica República democràtica espanyola.

gran transcendència, en la hora en que vivim, debeis de assistir tots com un solo hombre para que entre todos podamos ponernos de acuerdo, y señalar el camino a seguir hacia la revolución para la cual todos debemos luchar.

Viva la revolución social.— La Junta

Crònica de cine

PIERNAS DE SEDA

El que diu la premsa d'aquest film: "La Rambla".

"Piernas de seda" és un film en espanyol produït a Hollywood per la 20th. Century-Fox. Aquesta cinta, és alegre i força divertida.

El seu argument i la forma en què es descapella ens recorda un film americà que es deia "Triunfa la mujer".

En el que avui ens ocupa hi ha dues figures: Rosita Moreno i Raul Roulien, dos artistes que fan que aquesta pel·lícula es faci agradable. Ell canta i ella balla, la qual cosa demostra ésser dues figures preeminentes en el seu art.

En aquest film hi ha un "blues" cantat a quatre veus que és una fillgrana.

"La Humanitat". Heus ací una pel·lícula parlada en espanyol de les més entretingudes i agradables que ens han vingut dels estudis d'Hollywood. El seu tema, certament, com tots els d'aquests films hispanoparlants fets pels americans, és dels anomenats internacionals. El llenguatge és únicament un vehicle de comprensió per al gran públic.

La trama ens presenta dues cases productores de mitges, dues marques rivals, "Ninon" i "Bon Soir", els dos venedors de les quals es fan una afeblesada competència que dona lloc a les escenes dintre de l'inversemblant, més gracioses i divertides.

De tot això resulta que "Piernas de seda" és una comèdia musical plena de situacions alegres, de números vistosos i escenes espectaculars en les quals interveuen algunes ballarines cèlebres i donen lloc a composicions força acceptables.

REVISTA DE PREMSA

"La Vanguardia":

"Cuatro meses de guerra civil en España"

Cuatro meses hace que comenzó la lucha. Cuatro meses en que la sangre generosa del pueblo regó los campos y las ciudades de España. Cuatro meses de combates violentos, de esfuerzos titánicos, de heroísmo sin límites por parte de las masas populares españolas. Y cuatro meses en que unos generales fascistas cubren de luto, ruinas y lágrimas el suelo todo de nuestro país.

Es inútil ya toda apelación a la conciencia de quienes demostraron no tenerla. Es inútil llamar a la reflexión a los que llamándose "salvadores" de España, la hundieron en una sima de desesperanza. Es inútil hacerles ver lo imposible de sus sueños, lo estéril de la pelea, lo doloroso de esta tragedia, que cada día hiere millares de corazones españoles. Por encima de la patria desgarrada, de la Hacienda empobrecida, de las ciudades en ruinas, está la ambición soberbia de un grupo de militares. Al logro de sus anhelos de predominio, al deseo de mandar despoticamente sobre todo el pueblo, lo posponen todo los causantes de la barbarie. Aunque en ese todo está comprendida la salud y la vida de España.

No cabe dudar — cualesquiera que sean los instantes porque hayamos de cruzar — sobre el resultado final de la contienda. El pueblo español triunfará en toda la línea. Pero aún está, por desgracia, lejano ese momento. Aún tiene que derramarse mucha sangre y llorar muchas madres la pérdida de sus hijos. Aún ha de sufrir mayores quebrantos este país, víctima eterna del militarismo. Los enemigos del pueblo no se darán por vencidos más que muertos; el fascismo internacional seguirá ayudándose como les ayudó hasta aquí. Venceremos. Pero los daños causados serán tantos, que generaciones y generaciones de españoles no tendremos palabras bastantes para maldecir el cretinismo irresponsable y suicida de los promotores de la catástrofe.

Somos — lo hemos sido siempre — plenamente optimistas. Cada día que pasa hallamos nuevos motivos en que basar ese optimismo. Venceremos porque así lo quiere el pueblo. Venceremos porque tenemos razón. Venceremos porque somos los más y los mejores. Venceremos. Pero, después del triunfo, tendremos que trabajar todos incansablemente, con energías sobre-humanas, para reparar los males causados por la vesania de quienes soñaron con esclavizar nos bajo las espuelas de su bota de montar."

"El Diluvio":

"La batalla de Madrid"

Hace diez días que el cañon retumba, atromador y fragoroso, en las afueras de Madrid.

El capitán de los bandoleros fascistas, dispuesto a jugarse el todo por el todo, ha llevado la lucha al propio corazón de España.

Contaba con el efecto moral que iba a producir en el mundo el osado ataque y con la ayuda que creía le iba a prestar la llamada quinta columna.

La embestida a la villa del oso y del madroño, si a Franco le salen las cuentas tan galanas como creía, nos hubiera dado a los leales bastante que sentir.

Ya se veía el capitán de asesinos fascistas oyendo misa en las Calatravas y desayunándose tranquilamente en los cafés de la Puerta del Sol.

Pero todo eso no ha sido más que la pesadilla de una noche de otoño.

Los generales facciosos tienen su ejército reventado, poco menos que espachurrado, en los alrededores madrileños.

Difícil les será recobrar las perdidas fuerzas.

Madrid, cuando no ha caído ya, víctima de la traición y la tonpeza de los más obligados a defenderlo, no es posible que sea expugnado cuando todos nuestros medios de guerra han entrado en acción.

La quinta columna, con la que contaba Mola, no se ha atrevido a mover ni pie ni pata.

No es que esa columna no sea tan temible como la radio anunció.

Lo que pasa es que a tal contingente faccioso se le está dando la batalla dentro de la ciudad, mientras se barre por fuera, a metrallazos, a los mercenarios que han traído Mola y Franco para que nos asesinen.

Con los ejércitos que hoy defienden

Madrid hay para hacer frente a nuestros enemigos seis meses.

Los que esperaban tomar chocolate en casa de doña Mariquita el martes pasado, se van a tener que sentar, para no cansarse."

"Las Noticias":

"Las representaciones consulares de Italia y Alemania no existen desde ayer mañana."

Reconocimiento de un fantasma — la Junta de Burgos — por los Gobiernos de Alemania e Italia. Como consecuencia inmediata, las dos madrugueras de espionaje y componendas de poca y mucha monta, que eran los respectivos Consulados fascistas, han desaparecido. Las liebres de Hitler y de Mussolini se han puesto ya a buen recaudo. Nosotros, entretanto, ni ofendidos ni mortificados. Sencillamente contentos. Porque la convivencia ya se iba haciendo inaguantable... y hubiese podido cualquier día desatarse el estacazo que todos llevábamos apretado en la mano en un esfuerzo de suprema contención.

Mejor ha sido así. Ahora nos podremos conocer sin veladuras. La careta, al fin, ha resbalado de los rostros de estudiados gestos feroces de los dos dictadores. Son tal como los presentíamos: feroces, sí, pero no tanto que se le caiga al proletariado español el alma a los pies y la deje abandonada en huida miedosa. ¡Ah! Ya habrán tenido ocasión de observar los señores cónsules de Alemania e Italia. Llevarán cucho que contar. Más, sin duda, de lo que pensaron en un principio, cuando con facilidad que les hacía sonreír, extendían "pasaportes de huida" a españoles traidores, o ponían al buen recaudo de su protección a sus compinches y espías."

"La Batalla":

"Horas de responsabilidad para nuestra revolución y graves para la paz europea."

La actitud de Hitler y de Mussolini al reconocer de una manera oficial el gobierno de Franco, al cual ellos han dado vida, pone el desnudo ante todo el mundo, lo que sólo había sido un secreto para los promotores del Pacto de no intervención.

La prensa extranjera, al dar la noticia, hace unas semanas, de la decisión de Portugal, de romper las relaciones diplomáticas con el Gobierno español, anunciaba ya la posibilidad de que otros países — Alemania e Italia —, naturalmente, siguieran el mismo camino. Entonces, decía dicha prensa, nada se opondrá a que los gobiernos que reconozcan la Junta de Burgos ayuden a Franco como mejor les plazca.

Y el hecho parece que por fin ha llegado. ¡Pero, hallarán los dos dictadores, facilidades para llevar su designio hasta el fin?

Esto hemos de verlo muy pronto. Hasta ayer, al propio tiempo que Berlín y Roma, anunciaban el reconocimiento, la Comisión de Londres hablaba con todo el cinismo de la posibilidad de establecer una vigilancia en todos los puertos y fronteras españolas, sin distinción de las que corresponden al que ellos tienen la obligación de ver como el Gobierno legal de nuestro país, y las que pertenecen a Franco.

Ahora, dicen Hitler y Mussolini, podrán ayudar al gobierno que ellos consideran como el legítimo de España. Esta es la mayor condena que puede hacerse contra los países que se llaman nuestros amigos, y que accedieron al bloqueo contra el Gobierno de Madrid, cuando los países fascistas atacan, lo hacen con más decisión, y obran sin temor a la debilidad de los países democráticos, que saben saboteados por la burguesía nacional, más bien dispuesta a ayudar a Franco.

Un telegrama anuncia que Franco ha comunicado a Inglaterra que piensa bloquear el puerto de Barcelona. Al propio tiempo conocemos la salida de buques franceses de guerra que han salido de Tolón, y se rumorea en París y en Barcelona, que ha salido también la escuadra francesa de Brest, y algunos periódicos dan la noticia que dicen lanzada por Radio Moscú, que han salido desde los puertos rosos del Mar Negro, 35 barcos de guerra soviéticos.

CAIGUTS GLORIOSAMENT EN DEFENSA DE LES LLIBERTATS DEL POBLE

Madrid, 20. — En el front de combat han caigut gloriósament el capità Santos, el tinent Botella, l'alféres Sainz Camino.

En el sector del Pont des Francesos ha caigut gloriósament davant l'enemic el comandant Hcedia. — Febus.

COMMUTACIO D'UNA PENA DE MORT

València, 20. — La Gaceta de la República publica un decret de la Presidència commutant la pena de mort que li fou imposada a Antoni Bioque Garcia pel Tribunal Especial Popular de Jaén per rebellio militar, per la de reclussió perpètua. — Febus.

EL COMENTARI DE "POLITICA"

Madrid, 20. — "Politica", en el seu comentari d'avui diu:

"Ayer se combatió con dureza en los alrededores de la ciudad. En un sector ganamos terreno y en otro lo perdimos pero al final de la jornada el terreno ganado lo perdimos y el perdido lo recuperamos, quedando las líneas de combate en los mismos puntos que por la mañana. Así, pues, la situación no ha variado. No hay motivo por ahora de estar ni más optimistas ni más pesimistas. Los habitantes han de seguir firmemente su marcha viniendo fe absoluta en el triunfo de las armas leales." — Febus.

PARLA EL MINISTRE D'AGRICULTURA

València, 20. — Els periodistes han parlat amb el ministre d'Agricultura i aquest els ha dit que tots els funcionaris del ministeri en quantes situacions es trobin deuen considerar-se com una perllongació del Govern.

Després ha afegit que cal procurar que no es produïxin violències al camp. — Febus.

LLUITA ACARNISSADA

Madrid, 20. — Des de fa dies s'està lluitant amb duresa al sector de Robledo de Chavela. En els acarnissats combats d'aquests dies ha estat abatut l'enemic, causant-li més d'un centenar de baixes. — Febus.

BARCELONA

EL DIARI OFICIAL

Barcelona, 2d. — El Diari Oficial de la Generalitat publica avui el decret dissolvent les Oficines Jurídiques de Barcelona, Tarragona i Girona.

NOMENAMENT

Barcelona, 20. — Ha estat nomenat director de la presó de Girona l'Administrador de la de dones de Barcelona, Joan Rius.

CINE

UNA COLUMNA INTERNACIONAL SURT CAP A COMBATRE EL FEIXISME

Barcelona, 20. — Ahir, a dos quarts d'onze, sortí cap al front per a ajudar els nostres germans que lluiten per a esclafar el feixisme, una columna composta de treballadors belgues i francesos, que desfilà per la Rambla, en el qual lloc fou victorejada frenèticament, per la multitud que s'abocava des dels cafès i carrers veïns. S'aturà davant de l'Hotel Colom, on féu ús de la paraula, després de grans aplaudiments i visques a la causa antifeixista, el secretari del Partit Socialista Unificat company Joan Comorera; parlà després la secretària del Partit Comunista del Nord de França, Marta Desrusmau, i finalment el secretari del Partit Comunista de la Regió de París, Maurici Lampe, i s'acabà l'acte tocant els Segadors, la Internacional i altres marxes. L'esmentada columna està composta de mil cinc-cents homes, els quals van a engruixir la columna internacional que es troba lluitant als fronts de Madrid.

PERSONALITATS QUE RETORNEN

Barcelona, 20. — Amb l'express de Portbou arribaren procedents de França els senyors Ortega i Gasset, Santaló i nou diputats més.

INCAUTACIO DE DOS MILIONS I MIG EN VALORS

Barcelona, 20. — Pel grup d'Informació de la Comissaria general d'Ordre públic, es va fer un escorcoll en una casa del carrer d' Aragó incautant-se de valors de l'Estat per valor de dos milions i mig de pessetes, propietat d'una família facciosa que ha desaparegut de Barcelona.

DETENCIO DE FEIXISTES

Barcelona, 20. — Anit foren posats a disposició del Tribunal Popular, Orestes Casagrande Capellari i Elda Escandali Galluci, per haver-los trobat diversos documents de caire feixista.

BON VENT

Barcelona, 20. — El destructor italià que hi havia al port va sortir ahir a la tarda amb 60 passatgers súbdits d'aquella nació.

NEN QUE MOR A CONSEQUENCIA D'UNA PERDIGONADA

Barcelona, 20. En una clínica particular va morir el nen de cinc anys Jaume Roura Valls, a conseqüència de les ferides rebudes a Cambrils d'una perdigonada.

ENCARA ROBEJN COTXES

Barcelona, 20. — Al carrer de Muntaner, al xòfer taxista de Terrassa Josep Salvador Hernández, li furtaren l'auto que havia deixat moments abans en aquell lloc.

¿Educación para la paz o para la guerra?

En Septiembre de 1934 se anunció en Italia una política de "cultura militar". Los niños italianos de 6 a 8 años fueron enrolados como "hijos de la 'o-ba'; se los vistió con camisas negras y pantalones cortos grises y verdes. Esa institución les enseña el manejo de las armas y vela por que al entrar a la escuela secundaria estén ya familiarizados con —reproduciendo las palabras oficiales— "las gloriosas tradiciones de la guerra". La promoción a clases inmediatas superiores, los certificados y los grados en la Universidad dependen exclusivamente de la eficiencia militar.

Del mismo modo, en Alemania esta política es seguida con no menos inexorable lógica. Los nazis dieron al profesor Ewald Banse una cátedra en la Escuela Superior Técnica de Brunswick. Dicho profesor publicó un libro de texto sobre "ciencia militar" el cual llegó a ser una guía para los niños en cuestiones de la guerra. Pero en Octubre de 1933, el Gobierno alemán consideró prudente suprimir este volumen revelador, argumentando que desde la más temprana infancia debe imbuirse a la nueva generación de una filosofía de la fuerza.

En Octubre de 1934, el director Trude Mohr, hablando en Colonia, expresó a la Asociación nazi de niñas que era su deber adoptar un "concepto de la vida y código de conducta" totalmente nazista. Estas muchachas deben ser "heroicas"; deben aspirar al patriotismo de "la mujer alemana que llevó un sable a su marido como regalo de bodas".

La nueva ciencia de la psicología ha estudiado los resultados de la educación para la guerra. En Octubre de 1933, un grupo de 339 psiquiatras, provenientes de treinta países incluyendo Italia y Alemania, insistió sobre los "aterradores" peligros inherentes a la "psicosis de la guerra": enumeraba los "delirios y alucinaciones" de los cuales surge aquel estado nervioso. En particular estos expertos mentales establecieron que las ideas populares de la guerra, tal como encuentran expresión en los brillantes informes, los desfiles militares y cosas por el estilo, están completamente alejadas de las realidades de la guerra misma, de los verdaderos horrores que en ella se perpetraron.

Entre la educación y la catástrofe. Recientemente celebróse en Oxford una conferencia sobre las nuevas ideas en la educación. En esa oportunidad, el Dr. Cyril Norwood, presidente del colegio de San Juan, dijo: "Somos testigos de cómo se desarrolla una raza entre la educación —se refirió a la educación cultural distinguiéndola de la militar— y la catástrofe". Es esta premura la que acelera el programa al cual la Federación de escuelas de Nueva York está prestando su contribución por medio de sus comités de acción de paz. Dicho programa es una empre-

sa de la división de correspondencia y educación de la Donación Carnegie para la paz internacional.

La idea general del programa no es nueva, pero los últimos exámenes experimentales han subrayado ciertas conclusiones que van mucho más allá del experimento mismo. La idea es simple; hay educación para la guerra, puede haber también educación para la paz.

Ya en los Estados Unidos se han producido huelgas en favor de la paz en las escuelas, dando los alumnos una sorprendente respuesta a una irónica sugerencia de Princeton, de que los veteranos de las guerras futuras se organicen en previsión de lo que pudiera ocurrir.

La profesora Adelaida Case, del Colegio de Maestras de la Universidad de Columbia, ha examinado a 370 muchachos y niñas de 10 a 15 años de edad. De este examen resultó que más del 34 por ciento suponía que el pacto Kellogg era una compañía que fabricaba alimentos para el desayuno; el 50 por ciento creía que los Estados Unidos formaban parte de la Liga de las Naciones. Un tercio aseguraba que la mayor parte de los mejicanos trata de promover incidentes con los Estados Unidos y más del tercio creía que existe el peligro de que se produzca antes de un año un ataque a este país.

Supongamos que entre los muchachos y las niñas de Francia, Alemania, Italia, Gran Bretaña, Rusia y Japón se hiciera una encuesta similar. ¿No revelarían sus respuestas la necesidad de una sabia educación respecto de lo que debería ser el ciudadano, perteneciente a una civilización interdependiente y avanzada?

Educación pacifista en los EE. UU.
El Comité de Acción en pro de la Paz se ocupa de corregir en los niños la actitud despreciativa que ellos puedan tener hacia las naciones, razas o religiones, dentro y fuera de los Estados Unidos. Organiza también esa institución debates sobre los problemas públicos que afectan al país, como por ejemplo, lo que se entiende por neutralidad.

El año pasado hubo en la ciudad de Nueva York 224 escuelas de vacaciones, habiéndose inscrito en ellas 24.662 niños; los programas de más de 200 de ellas comprendían proyectos de paz. Con este objeto se realizan también festivales, en los que las obras teatrales juegan un importante papel: se basan en la amistad internacional y ponen de relieve cuestiones críticas como por ejemplo por qué los pueblos luchan, cómo pueden ser solucionadas las disputas, el empleo de los aeroplanos para la guerra y para la paz, el problema de los armamentos, etc.

En una de esas escuelas de vacaciones había chicos de once países. Los escolares estudiaban las costumbres de esos países, aprendían la música y las danzas nativas, hacían carteles en los que se pintaban los trajes típicos de los distintos países.

En el Seminario de Amigos de la Plaza Stuyvesant inauguraron una escuela de preparación para 477 maestros en la cual se enseña a estos como llevar a la práctica los programas de paz; también en la Universidad de Columbia sostiene cinco escuelas de preparación con cursos similares.

En algunas sociedades de niños éstos han puesto en escena obras teatrales que muestran cómo "todos necesitamos el uno del otro" o, en otros términos, cómo para mantener un hogar en una ciudad moderna es necesaria la cooperación intelectual y material de todos. Los chicos han aprendido a administrar un almacén colectivo, una estación de primeros auxilios y otras empresas relacionadas con la comunidad y la ayuda mutua.

P. W. WILSON

HIVERN...

VEGI VD. L'EXTENS I VARIATS ASSORTITS EN GENERES PER A LA PRESENT TEMPORADA

TRAJOS I ABRICS D'IMMILLORABLE QUALITAT. SEMPRE EL MES NOU. — ELS MILLORS PREUS

SASTRERIA QUINTANA
PLAÇA de les CASTANYES

CAMARADAS:

A beneficio de las Milicias Populares que en defensa de las libertades del pueblo combaten en el frente de batalla contra el fascio imperialista, cedemos, a partir de hoy, el 50 por 100 de lo que produzca la venta de las siguientes obras, originales del popular Juan García Morales, el cura del pueblo que tan brillantes campañas viene realizando en las columnas de «Heraldo de Madrid» contra el fascismo y en favor de los humildes:

HIPOCRITAS, FARSANTES, FARISEOS...	Ptas. 1'50
TRES AÑOS DE LUCHA	» 2'00
EL CRISTO ROJO.	» 3'00
ATISBOS.	» 3'00

ANTIFASCISTAS, comprad estas obras y no solamente con ello contribuiréis a beneficio de las Milicias sino que os haréis con obras de positivo valor y actualidad.

Punto de venta:
CENTRO DE SUSCRIPCIONES DE VICENTE Y RICARDO CAMPS
Anselmo Clavé, 20, (bajos). — GERONA

FULLETO DE L'AUTONOMISTA Núm. 274

R. ORTEGA Y FRIAS

La Casa de Tócame-Roque

(Con autorización de la Editorial Castro, S. A., Carabanchel Bajo, Madrid)

—Pues os la entrego.
—Y ahora veréis cómo al quitar este remate...
—Don Juan, nada quiero ni debo ver, porque tendría que meterme en lo que puede ser desagradable. Os robaron esa prenda; cumplo mi deber y os la entrego. Así se hará constar y vos firmaréis.
—Pero...
—Basta y esperad.
Mientras escribís veré a mi amigo Meneses.
—No saldréis de aquí sin haber firmado.
Tuvo Pacheco que dominarse, porque conocía demasiado bien el señor de Bustamante.
Esperó con la impaciencia que era consiguiente.
Firmó cuando el escribano hubo concluido, y luego preguntó:
—¿Ya estoy en libertad?
—Completa.
—Gracias, don Andrés... ¡Que Dios os bendiga!
Sin detenerse un instante salió del

cuarto don Juan.
Atravesó el patio.
Subió y dió muchos y muy ciegos golpes en la puerta del aposento de Jacinto.
—¿Quién es? —preguntó éste.
—Abrid pronto, que os traigo la dicha.
—¡Don Juan! —exclamó el mancebo.
—Mirad, mirad —dijo Pacheco levantando la espada.

CAPITULO CXXVII UN CONSEJO DEL PADRE MELCHOR

La más elocuente de las explicaciones consistía en la actitud de don Juan, presentando la espada con un guerrero puede presentar el estandarte que ha conquistado.
Lo que sintió Jacinto no tiene explicación.
Qued ónmóvil y con la mirada fija en su amigo.

Este sonreía con la satisfacción consiguiente a la dicha que acababa de alcanzar.
—Mirad —decía—, mirad esta prenda, que en todos sentidos tiene inmenso valor. ¿No lo comprendéis?
Por fin el desgraciado mancebo se dominó y dijo:
—Vuestra espada.
—Sí, la espada que perdí...
—Os felicito, porque es un recuerdo de vuestro noble padre, recuerdo que tiene un gran valor.
—Y algo más.
—No lo olvido —respondió Meneses con una frialdad que no se comprendían en aquellos momentos.
—¿Vive Dios!... ¿Qué os sucede?...
Creí veros arrebatado por la alegría.
—Perdonad, mi buen amigo.
—Y no solamente no os alegráis, sino que parece que os disgustáis.
—Estás equivocado.
—Ante todo, permitidme examinar el interior de esta empuñadura, pues aunque que ese misable haya descubierto lo que tanto interesaba ocultar.
—Todo es posible.
—Ye me parece que os quedaríais muy tranquilo aunque se perdiese el tesoro.
—Como ya me considero rico porque mi noble tío no existe lo único que para mí tiene importancia es lo que tanto interesa a mi corazón.
—Ya está doña nés fuera del convento.
—Sin embargo, mi situación es la

misma o quizás peor.
—Su padre vendrá muy pronto, y...
—Para poner nuevos obstáculos.
—Sois pesimista, mi buen amigo.
—Es que ya no quiero entregarme a ilusiones, porque la experiencia me ha dicho que cada ilusión cuesta la amargura de un desengaño.
—En peligro estoy de sufrir uno a hora —dijo don Juan, mientras empezaba a dar vueltas al remate superior de la empuñadura de la espada.
Palideció y tembló.
Tenía miedo de que el trozo de papel hubiese desaparecido.
Pronto se tranquilizó dejando escapar un grito de alegría.
Allí estaba el papel.
Lo sacó, lo examinó con atención profunda y lo besó respetuosamente.
¿Qué inconveniente había ya para que Jacinto fuese uno de los hombres más ricos de la corte?
Ningún obstáculo se le presentaba.
De la miseria en que vivía iba a pasar a la opulencia.
El cambio era tan repentino como agradable.
Empero no se conmovía.
—Dios me proteja —dijo don Juan—, y me permite cumplir un sagrado deber. Señor de Meneses, tranquilizo mi conciencia al entregaros este papel. Ya sabéis dónde se encuentra el tesoro y podéis reclamarlo. Si hubiera desaparecido, la paz del alma sería imposible para mí.
Entonces, como nunca, dió Jacinto

pruebas de su grandeza de alma.
Tomó el papel y lo examinó con perfecta tranquilidad.
—Gracias, caballero —dijo luego con grave tono—. Mi padre le debió la vida al vuestro...
—Y yo estoy vivo porque ves me socorriste, arrojando peligros que a cualquiera hubiesen espantado.
—Cumplí mi deber.
—Mi noble padre cumplió el suyo.
—Y ahora...
—No hago más que lo que debo.
—En medio de todas mis desdichas hay para mí algo consolador.
—Sí, que habéis visto la mano del Omnipotente, haciendo justicia, y precisamente por eso vuestras esperanzas.
—¿Ben puede suceder que se desvanezcan, pues por alguna prueba muy dura he de pasar.
—¿Os parece poco lo que habéis sufrido?
—No lo sé.
—Amigo mío, estamos perdiendo un tiempo precioso.
—Tenéis razón.
—En vez de atormentaros con vuestros temores...
—¿Qué debemos hacer?
—Visitar al padre Melchor.
—Antes que mi conveniencia es mi deber.
—¡Vuestro deber!...
—Sí.
—No se me alcanza...
—¿De qué manera os parece que puedo dar pruebas de mi gratitud?